

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **Rady pro rozhlasové a televizní vysílání**, zastoupeného Mgr. Petrem Holým, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 15, za účasti **České televize**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004, č. j. 8 Ca 116/2003 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004, č. j. 8 Ca 116/2003 – 39, bylo zrušeno rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 4. 3. 2003, jímž byla uložena České televizi (dále jen „ČT“) pokuta ve výši 500 000 Kč za neplnění povinností stanovených v § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že bylo především sporné tvrzení stěžovatele o tom, že ČT jako provozovatel vysílání porušil svou povinnost podle § 31 odst. 2 zákona o vysílání tím, že v pořadu došlo k záměrnému směřování názorů a hodnotících soudů s informacemi zpravodajského charakteru. Stěžovatel v odůvodnění nijak blíže nevyložil, proč má za to, že v pořadu „České hlasování“ vysílaném na televizní stanici ČT 1 dne 28. 10. 2002 v době od 23:05 do 00:05 hodin skutečně byly autentické dokumentární záběry z publicistických a zpravodajských pořadů komentovány imitátorem tak, že mohl vzniknout dojem, že jde o autentické názory politických osobností. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatele nejsou uvedena žádná konkrétní skutková zjištění, z nichž by bylo možno takový závěr nepochybně

vyvodit. Dále městský soud konstatoval, že není dostatečně odůvodněn ani závěr stěžovatele o porušení povinnosti podle § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že k porušení zákona může dojít jen ohledně pořadů zpravodajských a politicko-publicistických, zatímco pořadů jiné povahy se požadavek dbát zásad objektivit a vyváženosti netýká. Ze správního rozhodnutí je sice seznatelné, že stěžovatel pořad „České hlasování“ za pořad zpravodajský, resp. politicko-publicistický, považoval, avšak nelze z něj poznat, jak k tomuto názoru dospěl. Protože zákon o vysílání nestanoví, co se rozumí pořadem zpravodajským, resp. politicko-publicistickým, bylo nutno, aby stěžovatel tyto pojmy věcně definoval, tedy konstatoval jejich podstatné znaky, a poté uvedl, zda pořad těmto znakům odpovídá či nikoliv. Správní rozhodnutí však neobsahuje ani dostatečná skutková zjištění ohledně obsahu pořadu, ani úvahy o tom, zda a jak pořad vyhovuje definici zpravodajského, resp. politicko-publicistického pořadu. Správní rozhodnutí není dostatečně konkrétní ani v tom, zda ve vysílaném programu nebyla jednostranně zvýhodňována politická strana nebo hnutí, popř. jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti. Stěžovatel sice konstatoval, že pořad byl zaměřen převážně jen na politické subjekty tzv. opoziční smlouvy, ale tento závěr není opřen o žádná skutková zjištění. Proto městský soud dospěl k závěru, že správní rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel má právo zcela samostatně posoudit pořad a v napadeném správním rozhodnutí věnoval značnou část odůvodnění právě otázce, zda a proč pořad považuje za politicko-publicistický. Když stěžovatel pořad posuzoval, vycházel nejenom z obecného povědomí, co je to publicistický pořad, ale i z vlastního popisu pořadu ČT, který byl publikován na jejích webových stránkách. Z odůvodnění rozhodnutí je podle stěžovatele i zřejmé, v čem spatřoval zvýhodňování politických subjektů tzv. opoziční smlouvy, tedy zásady objektivit a vyváženosti. A to v podstatě v celkovém zaměření pořadu právě na tyto politické subjekty. Podle stěžovatele není nutné členy opoziční smlouvy přímo jmenovat, neboť se jedná o termín, který je ve společnosti vžitý a všeobecně užívaný jako zcela konkrétní. Stěžovatel uvedl dostatečně úvahy, kterými byl veden při posuzování, proč pořad považuje za politicko-publicistický i v čem spatřuje porušení zásady objektivit a vyváženosti. Současně je patrné, že pořad vysílala ČT právě s vědomím, že se jedná o dobu před volbami a tuto skutečnost použila i do své upoutávky uvedené na webových stránkách. Stěžovatel je názoru, že řízení o uložení pokuty bylo vedeno zcela v souladu s procesními ustanoveními a rozhodnutí má veškeré náležitosti stanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Stěžovatel považuje odůvodnění rozhodnutí i zdůvodnění úvah, kterými byl při svém rozhodování veden, za dostačující, a proto navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 31 odst. 2 zákona o vysílání poskytuje provozovatel vysílání objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru. Podle odst. 3 citovaného zákona je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin

veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Jak na to správně poukázal městský soud, požadavek respektování zásad objektivit a vyváženosti a zejména nepřipustnost jednostranného zvýhodňování některé politické strany nebo hnutí, popřípadě jejich názorů nebo názorů jednotlivých skupin veřejnosti, je stanoven výlučně ve vztahu k pořadům zpravodajským a politicko-publicistickým. Proto bylo pro uložení pokuty podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání stěžejní, zda se jednalo o tento druh pořadu. Stěžovatel tedy měl především věcně definovat, co se rozumí pořadem zpravodajským, resp. politicko-publicistickým a poté uvést, zda pořad „České hlasování“ těmto znakům odpovídá či nikoliv, jak to také důvodně vytýká stěžovateli městský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel se však omezil na citaci vlastního obsahu pořadu na webových stránkách ČT a na základě toho konstatoval, že pořad lze považovat za publicistický. Z informace uveřejněné na webových stránkách ČT však takový závěr sám o sobě vůbec nevyplývá. Navíc stěžovatel v této souvislosti činí zcela nekonkrétní závěry, že ve vztahu k § 31 odst. 2 zákona o vysílání „vystalo vážné podezření“ a že „lze vyslovit podezření i z porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání“, což potvrzuje závěr o neujasněnosti jeho názoru při posuzování věci. Je-li nepřezkoumatelné, zda se jednalo o pořad, na který lze uplatnit požadavek obsažený v § 31 odst. 2, 3 zákona o vysílání, je nepřezkoumatelné celé správní rozhodnutí. Pokud za této situace městský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nelze mu vytýkat nesprávné posouzení právní otázky.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ČT žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu